

Kritika - Made in Hollywood

2011 november 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Sofia Coppola filmje arról akar szólni, hogy a hollywoodi sztároknak szar. Köszönjük, amennyit eddig is tudtunk róluk, abban nincs újdonság. Amit meg esetleg nem tudtunk, az kit érdekel? Sehol az alagút, sehol a fény. Made in Hollywood.

Általános megrökönyödést váltott ki tavaly a Velencei Nemzetközi Filmfesztiválon Sofia Coppola *Made in Hollywood* című filmjének végső győzelme. Bár a mezőny eléggé necces volt, azért egyebek mellett Darren Aronofsky *Fekete hattyúja* biztonságos és megnyugtató szakmai döntés lehetett volna – ha már amerikai filmet választott a nemzetközi zsűri. Ehhez képest Quentin Tarantino zsűrielnök addig sündörgött, amíg exének kijárta az Arany Oroszlánt. Kár, hogy a rendezőnek ilyen protekcióra semmi szüksége sincsen, ez a filmje pedig nem érdemelte meg a kiemelt figyelmet.

A *Made in Hollywood* ordító közhelye szerint a hollywoodi sztároknak nem is olyan jó, mint azt az átlagember gondolná. A siker és csillogás mögött sekélyesség, üresség, intrikák és gyötrelmek húzódnak meg, ahol perc- és érdeklődők tömege veszi körül a sztárokat. Lépjünk túl azon az egyébként nem elhanyagolható tényen, hogy az egyszeri néző ez olyan távoli probléma, amit még véletlenül sem képes átérezni. Sokkal inkább gond, hogy ha befogadó szemmel nézi valaki a filmet, akkor sem tudja átérezni a gazdagság problémáját. Nem ilyen módon legalábbis. Coppola ugyanis olyan vontatottan, üresen feszül neki a témának, hogy minden idegszálunkkal koncentrálni sem tudjuk belehelyezni magunkat a filmbe. Szerepe van ebben egyébként a rossz szereplőválasztásnak is. A 'B' vonalból időnként karakterszerepeivel elűző Stephen Dorff nem hollywoodi sztár, s ezt nem is tudja elhíttatni magáról. Karaktere ezúttal olyan antipatikus, hogy szinte azt gondoljuk, megérdemli a magányt és az elszigeteltséget.

A kiégett celebszerep lehetne tartalmas kritika, hiszen negyven éve Antonioni ugyanilyen alapotívumból indult ki a *Nagyításban*, amelyben a playboy-fotós nem tudta értékelni a csodás nőket és kényelmes munkáját. Itt is hiába a modell-lányok, puccos bennfentes partik, hűsünk csak vonszolja magát egyikről, illetve egyikről a másikra. De mi a baja? A nagy hallgatások és hosszú beállítások nem árulják el, s ez ugyancsak sikerült ugyanezekkel az eszközökkel az említett Antonioni-filmnek. A *Made in Hollywood* történet nélküli története így lassacskán végleg elapad, s ebben az sem változtat sokat, hogy feltűnik a sztár lánya, s ez egy új alpontot nyithatna a cselekményben. De nem nyit, így a magára hagyott néző a film végén egyetlen kérdéssel távozik tanácstalanul a mozból: a gazdag sztárok nem tudnak mit kezdeni magukkal jó dolgukban?

Én pedig egyre nagyobb aggodalommal reménykedek benne, hogy az *Elveszett jelentés* szenialitása nem véletlen volt az egyre-másra középszerekkel próbálkozó Sofia Coppola életművében, s ezek a tévelygések vezetnek valahova – például ki a gödörből, és egy másik remekműhöz. A *Made in Hollywood* nem segít a kételyek eloszlatásában, egyelőre még az alagutat sem látjuk, nemhogy a fényt...

(Made in Hollywood – feliratos amerikai film, 97 perc, 2010. Rendező: Sofia Coppola. Forgalmazó: Szuhez Film kft.)

mno.hu - Kárpáti György

Ajánló
